

[Ole Olsen]

ske ikke er helt så stor. Jeg tænker på det, vi fik at vide om, at nu kommer udspillet fra socialdemokratiet om skatter og afgifter snart. Ja, det må vi da håbe, men så må vi også håbe, at fødslen efter den svære forbedelse ikke bliver en alt for stor skuffelse. Der er visse ting, der kan tyde på det, hvis man læser pressen og kan tro på den.

Freddy Madsen (DKP):

Det lød næsten, som om skatteministeren ikke rigtig kunne forstå, at vi ikke ventede på regeringen. Men nu er det jo lidt svært at vente på et udspil, som har været bebudet i lange tider, og hvorom det nu forlyder, at det sandsynligvis bliver udskudt. Nu siger skatteministeren ganske vist her i dag, at det kommer snarest. Den socialdemokratiske ordfører siger, at man må håbe, man kan få reformen gennemført i 1979. Der hersker altså ikke så lidt uklarhed om, hvad regeringen vil i den sag, og så synes jeg ikke, at man kan klandre os andre for, at vi på dette vigtige område, hvor der – det tror jeg alle er enige om – må ske afgørende reformer, gør et forsøg på at anvise, hvorledes en sådan skatte-reform skal være. Det er rigtigt, som det siges, at det er i nogle overskrifter, men dog med meget fyldige bemærkninger om, hvordan vi tænker os det gennemført. Hvis regeringen nu endelig på det grundlag er i stand til at udforme sine tanker mere konkret, har det dog været et godt bidrag.

Vi har arbejdet på grundlag af de betænkninger, der er afgivet i de senere år, det er dem, som danner grundlag for det forslag, vi her har udarbejdet til en omlægning af skattelovgivningen, og som sagt er det ledsaget af udførlige bemærkninger.

Hovedformålet er en retfærdig fordeling af skattetryk og en øget effektivitet over for alle former for indkomst, så man undgår de store nulskatteyderproblemer, som vi nu kender. Dette skatteunddragelsesproblem spiller en stor rolle i den daglige debat. Sidst er det fondsdannelserne, der har været inddraget, og ellers er det diskussionerne i forbindelse med retssagen mod hr. Glistrup om nulindkomsterne, som har optaget sindene.

Vi har siden 1964 lagt afgørende vægt på at få omlagt fradragene til et samlet personfradrag og få gjort statsskatten mere progressiv, så personfradraget kan hæves til 40.000

kr. Det vil også indebære, at socialdemokratiets gamle løfte til vælgerne – i hvert fald til lønmodtagerne – om, at selvangivelsen kunne smides i skraldespanden, dermed kunne opfyldes.

Ophævelsen af fradragene betyder også store ligningsmæssige lettelser, ligesom arbejdet kan effektiviseres betydeligt ved denne omlægning. Ved bedre ligning viste den aktion »store selskaber«, der har været gennemført, at hver revisionstime kunne betales med 1.100 kr., og det er faktisk en temmelig høj betaling.

Det store stridsspørgsmål er rentefradragsreglen, som tilsyneladende har delt regeringen og regeringspartiet i flere grupper, der rækker fra minister Kampmann til LO med mange varianter derimellem.

Vores forslag er det første forslag i folketinget nogen sinde, som konkret anviser, hvordan man kan skelne mellem private og erhvervsmæssige renteudgifter, nemlig ved at indføre et sikkerhedsnet i form af et mindste renteaftak på 5 pct. af alle private aktivers forsikringsværdi over 300.000 kr. Med et sådant sikkerhedsnet, der kan strammes, kan man roligt ophæve fradraget for private renteudgifter over en 10–15 års periode. Eventuelle misbrug vil blive opsamlet af dette sikkerhedsnet.

Selv de mest erhvervsaktive eksperter som professor Thøger Nielsen har givet udtryk for, at fonds må underkastes en offentlig registrering. Vi foreslår konkret, at fonds med erhvervs- og finansieringsvirksomhed beskattes som aktieselskaber, og tillige at kommanditselskaber også sidestilles med aktieselskaber. Endvidere kræver vi en hårdere kurs over for olieselskaberne og forsikrings-selskaberne.

Det sidste store område, som DKP foreslår saneret, er afskrivningsreglerne, som fastlægges ud fra driftøkonomiske synspunkter som det, det er nødvendigt at afskrive, og således at skatteevneprincippet genoprettes. De nuværende afskrivningsregler er alt for rummelige og derfor også meget skadelige for beskæftigelsen, idet de alt for gode afskrivningsregler betyder, at alt for mange arbejdere erstattes af maskiner og arbejdsbesparende produktionsbygninger. Disse forhold er også i den nuværende situation samfundsøkonomisk skadelige.